

Sofus og Petur Martin so kria hvítur. Hann velti sær um hövur teirra, at brátt skiftist myndin. Teir finga eingladedmi. Roykurin gav teimum fjaðrar og veingir. Hvörja lötu væntaði vit, at teir fóru at taka seg uppfrá og boða um Jesu fœðing og blanda seg við glámlýsið, men so var ekki. Pípan varð stungin í lumman, tá ið tað ringdi og farið varð inn í Miðstovuna at hoyra Sofus greiða frá, meðan jólahugnin knaðaði glámlýsið út yvir Perluna og Sjómansheimið; tað sóu vit úr Miðstovuni.

Roykurin av Havnini - glámlýsisroykurin helt fast í húsatromirnar megin partin av desember mánaða. Tá lá Havnin í dvala og helt hondina yvir sínum elskuligu býarbørnum. Vit vóru triggir næmingar, ið búðu í hjallaranum hjá Gertrud og Absalon Eysturoy - Jóannes Nolsøe úr Vági, Jógvan Ólason og greinskrivarin úr Fuglafirði. Vit válaðu oman og niðan í hesum lögna og hulisliga lýsi dag um dag - eftir Dalavegnum, Dr. Jacobsens götu, Sverrisgøtu, Áarvegnum og inn á Læraraskúlan.

Vit vóru fastir kundar hjá Magnus Skæling og Edith konu hansara - Edith hjá Annu Sam. Hann plagdi at pynta eitt sindur til jóla. Tað var ekki tað stóra, men eingilin Gabriel, plagdi at koma upp at hanga millum vörurnar, ið stóðu á hillum og í tí fitta sýnisglugganum. Tá vitstu vit, at nú vóru jólini í hondum.

Nú tykist tað eins og at farið verður undir jólastaki á Ólavssøku. Hetta hevði verið litisvert í eygum Magnusar. Hann var ov vitugur til slíkt stakkalastás, nei, hann var ein rættur handilsmaður, ið kendi seg og síni. Ikki bara tað, eisini sálareykennini hjá teimum, ið stukku inn á gólvið at keypa, vóru honum ikki ókunnug. Her angaði av bygðadami mitt í Havnini.

»Ná, góddag ja, tú ja, tú skalt hava- ja, seks egg, ein pakka plantumargarin - júst komið á marknaðan, eitt stk. ost og eina krukku appelsinsylttoy. Tú skalt hava eina esku av tomat-sild... og so tað sama sum tann fyrri, ja, og tú skalt hava eina esku av pikantum smyrjosti og so tað sama sum tann fyrri.« Okkum nýttist einki at siga, nvat vit skuldu hava. Stungu vit nössina inn um, so fór hann í sínum gula kitli eftir tí, ið okkum tørvaði. Kona hansara hon gekk í bláum kitli. Hon var eitt sindur hølt, men fryntlig vóru tey bæði og fyrirkomandi. Goldið varð kontant. Sjalvandi vóru vit ikki teir stóru kundarnir, men honum líkaði hetta, at fáa eitt gott prátt, um tað sum fórt fram manna millum og hvussu Sofus hevði tað á Læraraskúlanum. Teir vóru skyldmenn. Sofus var bróðirsonur hansara. Ikki so sjaldan sóu vit Sofus sita og telva saman við Skælingi í

stovuni. Tá ið so var, sást alpuhúgván hjá Sofusi fôrka seg millum planturnar í vindeygakarminum, og vitstu vit, at nú sótu teir í búnum telvi.

Okkum longdist eftir einglinum Gabriel hjá Skæling. Nær kom hann undan kavi - nær fór hann at koma upp úr tí frumaldrar glámlýsishavinum, ið hekk út yvir Havnina? Ikki kundi tað vera leingi nú, at hann fór at seta seg á ta grønu hillina hjá Skæling ella tann litla bygðasliga sýnisgluggan, ið stamaði jólahugna út í tún. Gabriel var hin sami ár um ár. Hann var eitt sindur litfarin síðstu ferð vit sóu hann, men eygnabragdið var tað sama. Tann sami Gabriel, ið boðaði um jól og hágtiðardám í Havnargøtu, um jólafrí og jóladagar øll árin vit vóru í Havnini.

Skæling hugdi so vitugur upp um sínar brillur, tá ið vit stukku inn á gólvi. Í sínum gula kitli minti hann nógv um teir dugnaligu serfrøðingarnar á Kap Canaveral - (Kap Kennedy) Vit hugsaðu um, hvar hann mundi goyma eingilin Gabriel. Lá hann millum bláðini í onkrari forkunnugari bók, ella lá hann í onkrari skulftu og lurtaði eftir tí, ið sagt varð alt árið ígjøgnum? Fyri okkum var hetta eitt sindur kultist, at fáa eygað á Gabriel undi bitunum hjá Skæling fyrri jól, og hoyra stummu orð hansara um góð og hugnalig jól og eydnuberandi nýttár, áðrenn farið varð norður um og suður um.

Eisini eingilin Gabriel visti hvat okkum tørvaði.

Hann fylgdi við harra sínum við sínum droymandi eygnabrái og koyrði undir Skæling gamla: Kvika tær nú, mósna ikki ov nógv, sel nú hvat tú kanst. Men Skæling lat ikki um vón. Hann gjørdi sít og hugsaði at fara væl um kundan. Einglalagið av tí grønu hillini var partur av dagsverki hansara. Gabriel var partur av Magnus Skæling og hann av honum.

Vit vóru sum teir heilagu kongarnir, ið gingu okkara gongd. Komu av bygd og royndu at fáa okkum fœring í høvuðsstaðnum at bera víðari. Vit høvdu sæð stjørnuna sum lýsti yvir staðnum - endurskin av vitan og kunneleika, sum var í vetrarglámlýsinum, men ikki fyrr enn Gabriel hjá Skæling var komin fram í sýnisgluggan, kundi vit rætta ryggin og kenna okkum vísar og taka boðskapin frá hesum fitta rúmdarbarni at okkum.

Tað fór eitt suð ígjøgnum Sverrisgøtu. 19. des 1964 kl. hálvum týggju um morgunin. Tá var Gabriel floygdur. Hann hevði sett seg í sýnisgluggan. Vit stæðaðu áuttan fyri um fyra tíðina eftir skúlatíð, áðrenn farið var inn at keypa. Faðir Gabriels - Magnus var kurtisigur, fróur og ljóðkátur. Hann næstan sang av offarakæti, tá ið hann kom við sínum viðmerkingum oman fyri brylluglósini, um jólina og jólahugna. Gabriel fylgdi við dreyrnakendum eyga meistara sínum og hevði ein tigandi boðskap til okkara. Nú vitstu vit, at jóladagar vóru fyrri stavn og at farast kundi undir jólahald og hugna. Veitsla skuldi verða

um kvøldið í B-36 húsinum. Við myndini av Gabriel í sýnisglugganum hjá Skæling og Magnus Skæling í tí gula kitlinum, og konu hansara í tí bláa kitlinum, fór veitslan at verða góð. Og so var.

Nú er nógv vatn runnið í

á síðani hesar dagar, men hvørja ferð tú fert framvið hjá Skæling, sært tú Gabriel fyrri tær og tú hoyrir Skæling siga: »Ja, tú skalt hava tað sama sum tann fyrri og so tomat-sild afturat.....ja, so siga vit tað.....

